

Editorial March vol.2 |2021

Archetype team - 01/01/1970

Η αποκατάσταση ιστορικών κτιρίων και η μετατροπή τους σε μουσεία είναι μια εξειδίκευση αιχμής για τους Ιταλούς αρχιτέκτονες. Η συντριπτική πλειονότητα των μουσείων στην Ιταλία, μέχρι και τη δεκαετία του 1930, στεγαζόταν σχεδόν αποκλειστικά σε ιστορικά κτίρια ή μέγαρα, έτσι ώστε τα μουσεία τέχνης ή τα αρχαιολογικά μουσεία να ταυτίζονται κατά κάποιον τρόπο με τα ιστορικά μέγαρα ή τις αποϊεροποιημένες εκκλησίες που τα φιλοξενούσαν. Οι επεμβάσεις αποκατάστασης και μετατροπής των ιστορικών κτιρίων σε μουσεία καταγράφονταν ήδη από τον 19ο αιώνα· ωστόσο, μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ξεκινά μια νέα προσέγγιση, απότοκη της κληρονομιάς της κουλτούρας του μοντέρνου και των νέων υλικών, διαφορετικών από εκείνα της ιστορικής αρχιτεκτονικής. Τα παραδείγματα είναι δίχως τέλος: από το πρώιμο μουσείο του Αγίου Λαυρεντίου στη Γένοβα του Franco Albini, το μουσείο στο Castello Sforzesco στο Μιλάνο της ομάδας BPR ή το μουσείο Castelvecchio του Carlo Scarpa στη Βερόνα, έως το νεότερο Castello di Rivoli του Andrea Bruno στο Τορίνο, το μουσείο στη Gibellina (Σικελία) του Francesco Venezia ή το μουσείο του Καθεδρικού (Museo dell'Opera del Duomo) στη Φλωρεντία των Zangheri-Palterer-Natalini. Η αρχιτεκτονική μουσείων αυτής της κατηγορίας συνδυάζει την «αναστήλωση» (restauro) κτιρίων που χρονολογούνται από τον ύστερο Μεσαίωνα και μετά, με ιδιαίτερα γοητευτικές «εκθεσιακές σκηνοθεσίες», καθώς νέοι τρόποι μουσειακής αφήγησης εφευρίσκονται σε χώρους υψηλής πολιτισμικής και αισθητικής θερμοκρασίας.